

Arrest

nr. 261 543 van 4 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 juni 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 april 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2019 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van voormelde aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 13 april 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het betreft de tweede en de derde bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.08.2019 werd ingediend en op datum van 29.11.2019 werd geactualiseerd door :

H., M. (...) (R.R. (...))

Geboren te Etchmiadzin op (...)

Meerderjarige zoon:

B., B. (...) (R.R. (...))

Geboren te Etchmiadzin op (...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 25.05.2012 voor mijnheer met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en op 18.12.2013 voor mevrouw met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk twee maanden voor mijnheer en negen maanden voor mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek van mijnheer als buitengewone omstandigheid. Mijnheer zou niet kunnen reizen en zou nood hebben aan zijn moeder als mantelzorger waardoor ook zij niet kan reizen. Hij zou zijn medische behandeling niet kunnen stopzetten omdat zijn genezingsproces hierdoor in het gedrang komt wat tot zijn dood zou kunnen leiden. Hij wijst erop dat hij hier reeds een beenmergtransplantatie kreeg en dat dit mogelijk ook nogmaals nodig zal zijn in de toekomst. Betrokkene haalt ook aan dat zijn medicatie niet beschikbaar is in Armenië, dat hij reeds drie maal hervallen is en dat hij in 2018 tien dagen in het ziekenhuis lag omwille van een infectie/virus. Een terugkeer zou dan ook een schending uitmaken van artikel 3 EVRM. Betrokkene staat dit door het voorleggen van volgende attesten: een medisch attest dd. 08.11.2018 van dr.W., een ziekteattest dd. 13.10.2018 van dr. L. en een schrijven van het Armeens ministerie van Volksgezondheid dd. 14.02.2018. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op basis van de hier ingeroepen medische problematiek reeds drie aanvragen 9ter indiende. Zijn eerste aanvraag 9ter, ingediend op 07.06.2012, werd ongegrond afgesloten op 27.08.2014. Zijn tweede aanvraag 9ter, ingediend op 03.09.2015, werd onontvankelijk afgesloten op 30.09.2015. Zijn laatste aanvraag 9ter, ingediend op 07.02.2017, werd ongegrond afgesloten op 05.06.2019 en ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.09.2019. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing. We stellen dus vast dat de medische problematiek van betrokkene reeds ten gronde werd onderzocht door de bevoegde dienst en niet werd weerhouden omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. We verwijzen in dit kader naar het artikel

9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Bovendien merken we op dat het administratief dossier geen nieuwe medische attesten meer bevat na de betekening van de ongegronde beslissing 9ter op 19.09.2019. De bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde attesten (behalve het ziekteattest dd. 13.10.2018) werden eveneens voorgelegd bij de laatste aanvraag 9ter. Hetzelfde geldt voor het voorgelegde attest van het Armeense ministerie van Volksgezondheid dd. 14.02.2018. Het voorgelegde ziekteattest van dr. L. dat attesteert dat betrokkene arbeidsongeschikt is van 01.10.2018 tot en met 01.10.2019, dateert van meer dan twee jaar geleden. Betrokkene toont de actualiteitswaarde van dit attest niet aan. Wat betreft het feit dat hij nood heeft aan mantelzorg door zijn moeder, dit blijkt niet uit het administratief dossier noch uit de voorgelegde attesten. Bovendien wordt betrokkene niet gescheiden van zijn moeder daar zij evenmin over enig verblijfsrecht in België beschikt. Betrokkene kan de dienst Special Needs van Fedasil contacteren om zijn tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de aanvraag 9ter onredelijk lang geduurd zou hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat hun 1ste aanvraag 9ter, ingediend op 07.06.2012, ongegrond werd afgesloten op 27.08.2014. Hun tweede aanvraag 9ter, ingediend op 03.09.2015, werd onontvankelijk afgesloten op 30.09.2015. Hun derde aanvraag 9ter, ingediend op 07.02.2017, werd ongegrond afgesloten op 05.06.2019. De duur van deze procedures – namelijk twee jaar en twee maanden voor de eerste, net geen maand voor de tweede en twee jaar en vier maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen wensen zich verder te beroepen op het feit dat mijnheer hier een dochter heeft maar dat haar moeder de erkenning door betrokkene zou weigeren. Een procedure voor de vaststelling van dit vaderschap zou lopende zijn bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel. Betrokkene heeft momenteel geen contact met zijn dochter omdat de moeder elk contact zou weigeren. Betrokkene wenst een procedure op te starten voor de familierechtbank om een bezoeksregeling te bekomen maar dit kan pas nadat zijn vaderschap officieel werd vastgesteld. Ter staving hiervan legt betrokkene de geboorteakte van zijn vermeende dochter voor evenals de verblijfstitel van haar moeder, zes foto's van betrokkene met zijn dochter en een dagvaarding vaststelling vaderschap dd. 17.04.2019 met zitting voorzien op 29.04.2019. We stellen vast dat de voorgelegde geboorteakte enkel de moeder vermeldt en dus niet aantoonst dat betrokkene de vader van dit kind is. Verder stellen we vast dat de voorziene zitting van de rechtbank reeds plaatsvond op 29.04.2019, bijna twee jaar geleden dus. Betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren met de resultaten van deze procedure of een eventueel vonnis. Betrokkene toont niet aan dat deze procedure op heden nog steeds lopende is. Het blijft bij een loutere verklaring die niet wordt gestaafd door de nodige bewijsstukken. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met de nodige bewijsstukken. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoonst dat hij effectief de biologische vader van dit kind is. Verder blijkt uit de verklaringen van betrokkene dat hij momenteel geen contact meer heeft met zijn dochter. Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op zijn Belgisch kind, daar de verwantschap op geen enkel wijze wordt aangetoond. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM aangezien dit artikel hun recht op eerbiediging van hun recht op een familie-en gezinsleven beschermt. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden

tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkene beroept zich op het feit dat hij vader is van een Belgische dochter maar kan zijn vaderschap niet officieel aantonen. Mevrouw heeft één broer die in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft verworven, samen met zijn echtgenote en hun meerderjarige dochter. Echter, betrokkenen wonen niet samen met deze familieleden noch worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij nog verschillende familieleden hebben in Armenië, met name hun echtgenoot/vader en één zoon/broer evenals een broer en zus van mevrouw. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden vier getuigenverklaringen voorleggen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr.152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in Armenië geen familie meer zouden hebben. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 50 jaar voor mevrouw en ruim 23 jaar voor mijnheer in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij nog verschillende naaste familieleden hebben in het land van herkomst, met name hun echtgenoot/vader en hun zoon/broer. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare

jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2012 in België zouden verblijven, dat zij intussen dus al meer dan zeven jaar in België zouden verblijven, dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat zij de taal zouden spreken, dat zij hier volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij zeer plichtsbewust zouden zijn, dat zij hun verantwoordelijkheid zouden nemen, dat mijnheer is ingeschreven aan de Koninklijke academie voor Beeldende kunsten, dat mevrouw werkbereid zou zijn, dat zij het nodige zou doen om te werken, dat zij een werkbelofte voorlegt evenals enkele deelcertificaten van mevrouw, enkele deelcertificaten van mijnheer en vier getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: B., B. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Etchmiadzin

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: H., M. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Etchmiadzin

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1* van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"Enig Middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 van het EVRM en schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers hun regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet werd op 13.04.2021 onontvankelijk verklaard (stuk 1). Concreet betekent dit aldus dat dienst vreemdelingenzaken de mening is toegedaan dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond om hun aanvraag hier in te dienen in België. Dat verzoekers zich niet kunnen akkoord verklaren met de bestreden beslissingen.

3.1. Verzoekers dienden hun aanvraag in op 20.08.2019. Zij haalden volgende buitengewone omstandigheden aan ter staving van hun aanvraag:

"Verzoekers wensen een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België te bekomen. Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997. nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen. Verzoekers bevinden zich in buitengewone omstandigheden om hun aanvraag tot regularisatie hier in België te doen. Een aanvraag indienen in hun land van herkomst zou voor verzoekers een buitengewone inspanning betekenen en dit omwille van volgende redenen. Verzoekers verblijven sedert 2012 in België. Intussen al 7 jaar. Verzoeker is een man van 33 jaar. Hij is samen met zijn moeder naar België gekomen. Zij vroegen hier asiel aan in 2012. Zij kregen echter een negatieve beslissing. Er werd een aanvraag in toepassing van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet ingediend. Deze beslissing was initieel (voorlopig) positief waardoor verzoekers een AI bekwamen en legaal verblijf bekwamen. Na enige tijd kregen zij echter een negatieve beslissing. Hiertegen werd beroep aangetekend. Deze procedure heeft onredelijk lang geduurd. Tot op heden echter hebben verzoekers nog geen verblijf bekomen doch het is echter voor hen onmogelijk om terug te keren om in Armenië hun aanvraag tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade. Dit omwille van mijnheer zijn medische problematiek. Hij kan immers niet reizen. Indien hij niet kan reizen kan ook niet verwacht worden dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Ook voor zijn moeder is het onmogelijk om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst daar mijnheer mantelzorg nodig heeft, in casu zijn moeder. Dat verder hij de aanvraag in zijn land van herkomst niet kan indienen omdat hij zijn medische behandeling niet kan/wil stopzetten aangezien hierdoor zijn genezingsproces in het gedrang komt en dit tot zijn dood kan leiden. Dat dit blijkt uit de medische attesten van verzoeker (stukken 15 tot en met 17). Dat verzoeker hier in België een beenmergtransplantatie kreeg. Mogelijks is dit nogmaals nodig in de toekomst. Ook de medicatie Medcoi die hij dient te nemen is niet voorhanden in Armenië zodat hij bij terugkeer zijn behandeling niet meer kan krijgen. Dat verzoeker reed 3 keer is hervallen. Dat hij in maart/april 2018 10 dagen in het ziekenhuis heeft gelegen omwille van een infectie/virus. De aanvraag indienen in zijn land van herkomst zou voor verzoekers dan ook een onmenselijke en vernederende behandeling betekenen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dat zij om deze redenen zich in buitengewone omstandigheden bevinden. Mijnheer heeft tot op heden nog steeds medische problemen en kan op basis hiervan onmogelijk terug naar zijn land van herkomst. De aanvraag in zijn land van herkomst indienen, is niet geoorloofd omdat dit dan een onderbreking zou betekenen van de behandeling die in België bezig is. Bovendien kan dit ernstige en onomkeerbare medische gevolgen voor verzoeker met zich mee kan brengen. Dat verder dient benadrukt dat verzoeker hier een dochter heeft. Hij had een relatie met mevrouw T. A. (...), geboren op (...). Aan deze relatie kwam een einde. Uit hun relatie werd een kind geboren: A. A. (...), geboren op (...) (stukken 10 tem 12 en 14). Verzoeker is

de biologische vader van dit kind. Moeder weigerde tot op heden dat verzoeker zijn dochter zou erkennen. Om die reden is een procedure lopende voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel teneinde dit vaderschap te laten vaststellen. Hij dient dit te doen omdat hij ook een omgangsregeling wenst te bekomen met zijn dochter. Tot begin januari 2019 had verzoeker contacten met het kind doch naar aanleiding van het opstarten van de procedure tot vaststelling moederschap, weigert moeder elk contact. Verzoekers is zinnens om ook een procedure op te starten voor de familierechtbank teneinde een omgangsregeling te bekomen. Zolang het vaderschap echter niet vaststaat is dit niet mogelijk. Verzoeker bevindt zich omwille van het voorgaande dan ook in buitengewone omstandigheden omdat hij onmogelijk voorgaande procedures kan verderzetten en de nodige maatregelen kan bekomen zonder dat hij hier in België aanwezig is. Hij kan geen omgangsregeling eisen zonder dat hij hier aanwezig is. Om die reden bevindt hij zich in buitengewone omstandigheden om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. Dit op basis van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht Staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval. Dat, gelet op het voorgaande, het voor verzoekers omwille van het voorgaande wel degelijk een buitengewone inspanning zou betekenen om hun aanvraag in te dienen in Armenië. Dat omwille van het voorgaande verzoekers van mening zijn dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden teneinde hun aanvraag hier in België te doen en dat het in de gegeven omstandigheden een buitengewone inspanning zou betekenen voor verzoekers om hun aanvraag in te dienen in hun land van herkomst. Dat omwille hiervan de aanvraag van verzoekers ontvankelijk dient verklaard te worden."

Dienst vreemdelingenzaken is van mening dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Zij is aldus van mening dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die staven dat verzoekers hun aanvraag hier in België mogen doen. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissingen een schending vormen van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer met name een schending van de materiële motiveringsverplichting en dus een schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers hebben in hun aanvraag met betrekking tot de ontvankelijkheid verwezen naar hun onredelijk lange regularisatieprocedure in toepassing van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd daar zij niet afdoende ingaat op dit element in haar beslissing, minstens de beslissing hieromtrent niet redelijk en zorgvuldig werd genomen. Verzoekers verblijven in België vanaf 2012. Zij vroegen eerst asiel aan. Mijnheer verbleef in deze periode 2 maanden in België, mevrouw 9 maanden. In deze periode verbleven verzoekers aldus legaal op ons grondgebied. Na deze aanvraag werd voor mijnheer en mevrouw onmiddellijk een medische aanvraag ingediend op 07.06.2012. De aanvraag werd ontvankelijk verklaard en het gezin verbleef tot en met 27.08.2014 op een legale wijze op ons grondgebied, voor een duurtijd van 2 jaar en 2 maanden. Op 07.02.2017 werd een nieuwe medische aanvraag ingediend. Wederom werd deze ontvankelijk verklaard. Verzoekers verbleven opnieuw legaal op ons grondgebied tot en met 05.06.2019, wederom een periode van 2 jaar en 4 maanden. Dat verzoekers dus toen ze hun regularisatieaanvraag indienden in 2019 quasi van de 7 jaar verblijf in België 5 jaar legaal hadden. Dat verzoekers de bestreden beslissingen van verzoekers dan ook onzorgvuldig en onredelijk vinden daar waar deze stelt dat de duur van de procedures niet van die aard zijn dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Dat deze beslissing niet afdoende is, niet zorgvuldig en onredelijk. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat, gelet op het voorgaande, de bestreden beslissing een schending is van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Een onredelijk lange procedure in combinatie met quasi 5 jaar legaal verblijf (op het ogenblik van het indienen van de regularisatieaanvraag) kan wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaken waarom verzoekers zich in buitengewone omstandigheden zouden kunnen vinden om hun aanvraag in toepassing van artikel 9 bis in te dienen in België. De bestreden beslissingen hebben omtrent het voorgaande, met name de onredelijk lange duurtijd van de aanvragen 9 ter van verzoekers en een legaal verblijf van quasi 5 jaar, niets gemotiveerd. Weliswaar wordt in de bestreden beslissingen wel verwezen naar medische elementen die verzoekers aanhaalden ter staving van de buitengewone omstandigheden doch er werd niet afdoende ingegaan op de (onredelijk lange) duurtijd van deze procedures 9 ter. Dat, gelet op het voorgaande, de bestreden beslissingen een schending vormt van de beginselen van behoorlijk bestuur vormen, namelijk van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat de beslissingen onterecht genomen werden en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid

van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissingen meer dienen te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat men bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissingen de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissingen, gelet op het voorgaande, onredelijk zijn en onzorgvuldig werden genomen.

3.2 Dat verzoeker, meer bepaald mijnheer B. (...) hier in België een dochter heeft. Hij had een relatie met mevrouw T. A. (...), geboren op (...). Aan de relatie van partijen kwam een einde. Uit hun relatie werd een kind geboren: A. A. (...), geboren op (...). Verzoeker is de biologische vader van dit kind. In de aanvraag werden verscheidene foto's gevoegd waarop mijnheer samen met zijn dochter staat en waaruit blijkt dat zij wel degelijk een band hebben. Verzoekers zien niet in hoe dienst vreemdelingenzaken dit kan betwisten. Mevrouw T. A. (...) weigerde tot op heden dat verzoeker zijn dochter kon erkennen. De procedure tot vaststelling vaderschap voor de familierechtbank te Brussel is, in tegenstelling tot wat dienst vreemdelingenzaken beweert in haar beslissing, thans nog steeds lopende. De bestreden beslissingen (negatieve 9 bis en de hiermee gepaard gaande bevelen om het grondgebied te verlaten) vormen een schending van artikel 8 van het EVRM, het recht op eerbiediging van een familie en gezinsleven. Dienst vreemdelingenzaken dient een afweging te maken tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst van verzoekers. Verzoekers betwisten de motivering in de bestreden beslissing. Zij is gestoeld op foute feiten. Verzoekers hebben wel degelijk nauwe banden die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Mijnheer B. (...) is wel degelijk de vader van het kind. Het is niet redelijk en zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken te stellen dat mijnheer de verwantschap met zijn dochter op geen enkele wijze aantoon. Die is er wel degelijk. Verzoeker legde bij de aanvraag 9 bis verscheidene stukken voor, met name foto's van hem en zijn dochter waarop ze samen te zien zijn. Dit vormt minstens een begin van bewijs dat hij banden heeft met zijn dochter. Verzoeker en zijn dochter vormen wel degelijk een "kerngezin. Het gaat niet om een verre familielatie of vrienden/kennissen. Het is nadat er een einde kwam aan de relatie van mijnheer B. (...) met mevrouw A. (...) dat zij plots contacten met het kind weigerde. Zolang het vaderschap van verzoeker niet officieel is komen vast te staan, heeft conculant geen grond/juridische basis om een vordering te stellen voor de rechtbank om enige omgangsregeling met het kind te bekomen. Het is niet ernstig, redelijk en zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken te stellen dat verzoeker zijn vaderschap/verwantschap niet officieel kan aantonen terwijl hij wel degelijk verscheidene stappen heeft gezet teneinde officieel zijn vaderschap te bekomen. De procedure voor de familierechtbank te Brussel (vaststelling vaderschap) is nog steeds lopende. Dit vormt minstens een begin van bewijs dat hij banden heeft met zijn dochter. De bestreden beslissingen vormen, gelet op het voorgaande, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM. Het BGV vormt verder een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Het BGV verwijst enkel naar artikel 7 van de vreemdelingenwet maar bevat geen enkele motivering conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM. Krachtens artikel 74/13, dat onder meer artikel 8 EVRM weerspiegelt, moet bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander. Verzoekers verwijzen naar het arrest Grant van het EVRM (EHRM,nr. 10606/7 van 08.01.2009). Het Hof stelde hierin dat ook andere factoren dan samenwonen, zoals het erkennen van een kind, kunnen wijzen op familiebanden. Uit de motivering van het BGV blijkt dat dienst vreemdelingenzaken niet zorgvuldig rekening heeft gehouden met het gezinsleven van betrokkene hoewel dienst vreemdelingenzaken op de hoogte was van het bestaan van het kind en van de stappen die betrokkene had gezet om zijn kind te erkennen. Dienst vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind en met het gezins- en familieleden van betrokkenen. Dienst vreemdelingenzaken wist dat er banden zijn tussen mijnheer B. (...) en zijn kind, dat een procedure voor de familierechtbank te Brussel lopende is, De foto's die mijnheer B. (...) voorlegde en de stappen die hij ondernam (procedure vaststelling vaderschap) vormen minstens een begin van bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven zodat hiermee dient rekening gehouden te worden in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in het BGV. Als er indicaties zijn van een juridische band met het kind, zoals een lopende procedure voor de rechtbank en foto's kan verwacht worden dat dvz hiermee rekening houdt. Dit heeft zij niet gedaan. In het BGV wordt er zelfs niet naar verwezen. Dienst

vreemdelingenzaken moet op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook rekening houden met het hoger belang van het kind. De procedures met betrekking tot het vaststellen van de vaderlijke afstamming raken het privéleven omdat de materie van de afstamming belangrijke aspecten van iemands persoonlijke identiteit omvat zoals de identiteit van zijn verwekkers. Het recht om zijn afstamming te kennen maakt deel uit van het recht op een identiteit (GWH nr. 18/2016 van 03.02.2016). Het hoger belang van het kind staat los van eventuele gebrekkige handelingen van verzoeker zelf. De bestreden beslissingen dienen, gelet op het voorgaande, vernietigd te worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partijen en de verwijzing naar “de motiveringsverplichting” blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit artikel 9 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering:

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de verzoekende partijen een andere mening zijn toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat bijgevolg niet om tot de vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

De verzoekende partijen maken melding van “een onredelijke duurtijd van haar aanvragen 9ter” en “een legaal verblijf van 5 jaar” als buitengewone omstandigheden die ten onrechte door de gemachtigde opzij zouden zijn geschoven.

De gemachtigde heeft met betrekking tot de ingediende aanvragen 9ter en de beweerde lange duurtijd, in de eerste bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de aanvraag 9ter onredelijk lang geduurd zou hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat hun 1ste aanvraag 9ter, ingediend op 07.06.2012, ongegrond werd afgesloten op 27.08.2014. Hun tweede aanvraag 9ter, ingediend op 03.09.2015, werd onontvankelijk afgesloten op 30.09.2015. Hun derde aanvraag 9ter, ingediend op 07.02.2017, werd ongegrond afgesloten op 05.06.2019. De duur van deze procedures – namelijk twee jaar en twee maanden voor de eerste, net geen maand voor de tweede en twee jaar en vier maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag

om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Het is op grond van deze motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat de duurtijd van de procedures 9ter niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing geen motivering zou bevatten betreffende *"de onredelijk lange duurtijd van de aanvragen 9ter"* en *"een legaal verblijf van quasi 5 jaar"* gaan de verzoekende partijen voorbij aan voormelde motieven. Betreffende de aangevoerde onredelijk lange duurtijd heeft de gemachtigde uitdrukkelijk overwogen dat de duurtijd niet kennelijk onredelijk lang is. Betreffende het aangevoerde legaal verblijf van bijna 5 jaar heeft de gemachtigde uitdrukkelijk gemotiveerd dat de verzoekende partijen behoorden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar i.c. enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is, waarna ook terecht overwogen wordt dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan verzoekende partijen *"ipso facto geen recht op verblijf geeft"*. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de duurtijd van de aanvragen 9ter niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partijen in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. De opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekende partijen voeren aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken omdat verzoeker een dochter zou hebben in België.

De motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing waarin geoordeeld werd dat er geen sprake is van een biologische of affectieve band tussen verzoeker en het kind tonen afdoende aan dat de gemachtigde ook bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM. De Raad mag voorts als annulatierechter onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of is voldaan aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die verdragsbepaling wordt opgeworpen (RvS 3 december 2015, nr. 233.125).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Wanneer verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partijen betogen dat verzoeker een relatie had met T. A. Aan deze relatie kwam een einde. Uit hun relatie werd een kind geboren: A. A., geboren op 10 januari 2017. Verzoeker stelt dat hij de biologische vader is van het kind.

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Betrokkenen wensen zich verder te beroepen op het feit dat mijnheer hier een dochter heeft maar dat haar moeder de erkenning door betrokkene zou weigeren. Een procedure voor de vaststelling van dit vaderschap zou lopende zijn bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel. Betrokkene heeft momenteel geen contact met zijn dochter omdat de moeder elk contact zou weigeren. Betrokkene wenst een procedure op te starten voor de familierechtbank om een bezoekregeling te bekomen maar dit kan pas nadat zijn vaderschap officieel werd vastgesteld. Ter staving hiervan legt betrokkene de geboorteakte van zijn vermeende dochter voor evenals de verblijfstitel van haar moeder, zes foto's van betrokkene met zijn dochter en een dagvaarding vaststelling vaderschap dd. 17.04.2019 met zitting voorzien op 29.04.2019. We stellen vast dat de voorgelegde geboorteakte enkel de moeder vermeldt en dus niet aantoont dat betrokkene de vader van dit kind is. Verder stellen we vast dat de voorziene zitting van de rechtbank reeds plaatsvond op 29.04.2019, bijna twee jaar geleden dus. Betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren met de resultaten van deze procedure of een eventueel vonnis. Betrokkene toont niet aan dat deze procedure op heden nog steeds lopende is. Het blijft bij een loutere verklaring die niet wordt gestaafd door de nodige bewijsstukken. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met de nodige bewijsstukken. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoont dat hij effectief de biologische vader van dit kind is. Verder blijkt uit de verklaringen van betrokkene dat hij momenteel geen contact meer heeft met zijn dochter. Betrokkene kan zich dan niet nuttig beroepen op zijn Belgisch kind, daar de verwantschap op geen enkel wijze wordt aangetoond. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Op grond van voormeld motief besluit de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij effectief de biologische vader is van het kind en dat er bovendien uit zijn eigen verklaringen blijkt dat hij geen contact meer zou hebben met het kind. Bij gebreke aan een biologische én een affectieve band kan er dus geen sprake zijn van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en het kind. De Raad voegt er nog aan toe dat verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op *“het hoger belang van het kind”* nu het bestaan van een biologische of affectieve band met het kind niet bewezen werd. De opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partijen stellen dat zij nog andere familieleden hebben in België.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen voeren geen hinderpalen aan.

De gemachtigde heeft in de eerste bestreden beslissing rekening gehouden met alle relevante factoren, en heeft geoordeeld – op basis van de uitgevoerde belangenafweging – dat verzoekende partijen uit artikel 8 van het EVRM geen positieve verplichting kunnen afleiden om op Belgisch grondgebied te verblijven. Daarbij werd onder meer gewezen op het feit dat verzoekende partijen al geruime tijd onrechtmatig in België verblijven, en dat zij ook wisten dat hun verblijf precair was. Verzoekende partijen kunnen niet verwachten dat de Belgische staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hen toe te laten verder op het grondgebied te verblijven.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC